

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 1955, sp. zn. 1 Tz 176/55

Číslo:

Právní věta:

Nápravné opatření nelze uložit jako dodatkový trest podle § 22 odst. 2 tr. zák. k trestu odnětí svobody.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 09.12.1955

Spisová značka: 1 Tz 176/55

Číslo rozhodnutí: 17

Číslo sešitu:

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Lidový soud v Rumburku uznal obviněného pravomocným rozsudkem ze 14. dubna 1955 vinným jednak trestným činem rozkrádání národního majetku podle § 245 odst. 1 písm. a) tr. zák., jednak přestupkem polního pychu podle § 55 písm. c) tr. zák. spr. spáchanými v září 1954. Za to mu uložil podle § 120 a § 22 odst. 1 a 2 tr. zák. nápravné opatření v trvání jednoho měsíce se srážkou 15% z odměny za práci a bez nařízení změny zaměstnání, a to jako trest úhrnný a dodatkový k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání šesti týdnů uloženému obviněnému rozsudkem téhož soudu z 8. prosince 1954, jímž byl odsouzen pro nedovolené ozbrojování podle § 120 odst. 1 písm. b) tr. zák.

Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem zrušil rozsudek lidového soudu v Rumburku ze 14. dubna 1955 ve výroku o trestu a uvedenému soudu uložil, aby v mezích zrušení o věci znovu jednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Generální prokurátor ve stížnosti pro porušení zákona podané proti rozsudku lidového soudu v Rumburku ze 14. dubna 1955 uvedl, že lidový soud tímto rozsudkem nesprávně uložil jako dodatkový trest nápravné opatření.

Stížnost pro porušení zákona je důvodná.

Lidový soud odsoudil napadeným rozsudkem ze 14. dubna 1955 obviněného za trestný čin, kterého se dopustil dřív než byl v první stolici vyhlášen rozsudek téhož soudu z 8. prosince 1954 o jiném trestném činu obviněného (podle § 120 odst. 1 písm. b) tr. zák.). Bylo proto nutno obviněnému uložit podle § 22 odst. 2 tr. zák. dodatkový trest.

Podstata dodatkového trestu spočívá v tom, že trest dříve uložený s dodatkovým trestem tvoří jediný celek, neboť dodatkovým trestem se trest dříve uložený doplní tak, jakoby šlo o trest úhrnný (§ 22 odst. 2 tr. zák.). Vzhledem k tomu, že oba tresty (dříve uložený a dodatkový) tvoří jediný trest, nemůže být část trestu podmíněná a část nepodmíněná (viz § 26 tr. zák.), nemůže se však také skládat z různých druhů hlavních trestů, čili nemůže být část tohoto trestu odnětí svobody a část nápravné opatření. Svědčí o tom § 22 odst. 2 posl. věta tr. zák., podle něhož se ustanovení o dodatkovém trestu neužije, bylo-li dříve uloženo nápravné opatření.

Proto také nemůže ani naopak být uložen trest nápravného opatření jako dodatkový trest k trestu odnětí svobody, neboť pak by úhrnný trest tvořil nesourodý celek.

Jestliže byl nejprve uložen trest odnětí svobody a vyjde později najevo trestný čin téhož pachatele, který byl spáchán dříve než byl vyhlášen odsuzující rozsudek v první stolici o jiném jeho trestném činu, musí soud uložit dodatkový trest (§ 22 odst. 2 tr. zák.), avšak musí uložit trest odnětí svobody (což ovšem neplatí o trestu smrti). Kdyby uložil jiný druh trestu, netvořil by totiž takový trest s trestem dříve uloženým požadovaný jednotný celek. Nelze proto nápravné opatření uložit jako dodatkový trest.

Jelikož lidový soud uložil nápravné opatření jako dodatkový trest, porušil zákon v ustanovení § 22 odst. 2 tr. zák. Nutno proto výrok o trestu zrušit. Na lidovém soudu bude, aby o věci znovu jednal a získal si podklad pro uložení nového trestu odnětí svobody.

Obviněný spáchal trestný čin a přešupek a proto trest jemu uložený musí být trestem úhrnným (§ 23 zák. č. 102/1953 Sb.). Pouze za samotný přešupek by nebylo možno uložit dodatkový trest. Jelikož se však v daném případě jedná o souběh trestného činu a přešupku, musí být vzhledem k trestnému činu uložen dodatkový trest.